

РЕШЕНИЕ

№ 4827

гр. София, 14.07.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, I КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 23.06.2023 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Добромир Андреев

ЧЛЕНОВЕ: Наташа Николова

Теодора Милева

при участието на секретаря Галя Илиева и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **4648** по описа за **2023** година докладвано от съдия Наташа Николова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 и сл. от Административно-процесуалния кодекс (АПК), вр. чл.63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на Началник отдел „Контрол и правоприлагане“ в Национално тол управление към Агенция „Пътна инфраструктура“, [населено място], чрез юрк. Д. Д., срещу Решение № 1472 от 29.03.2023 г., постановено по НАХД № 13574 по описа за 2022 г. на Софийски районен съд (СРС), НО, 95-ти състав, с което отменено НП № BG06022022/4000/P8-62/01.08.2022 г., издадено от Началник отдел „Контрол и правоприлагане“ в Национално тол управление към Агенция „Пътна инфраструктура“, с което на Р. Д. К. е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 1800 лева за извършено нарушение на чл.179, ал.3а от ЗДвП.

В касационната жалба са развити доводи за неправилност, незаконосъобразност и необоснованост на обжалваното съдебно решение. Оспорват се изводите на СРС, че в производството не е доказано по безспорен и категоричен начин авторството на извършеното нарушение. Сочи се, че същото е безспорно доказано, както от обективна, така и от субективна страна, а производството по установяване на нарушението и налагане на наказанието е протекло при липса на съществени нарушения на процесуалните правила, поради което с НП законосъобразно е ангажирана отговорността на административнонаказаното лице.Иска се отмяна на

обжалваното решение и постановяване на друго, с което наказателното постановление да бъде потвърдено. Претендира се юрисконсултско възнаграждение. В съдебно заседание касаторът, редовно призован, не изпраща представител. Ответникът – Р. Д. К., се представлява от адв. Т., която оспорва касационната жалба. Претендира присъждане на адвокатско възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура, дава заключение за неоснователност на касационната жалба, а решението на СРС за правилно и законосъобразно.

Административен съд София – град, I-ви касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 от АПК, приема за установено следното:

Касационната жалба е процесуално допустима, подадена от надлежна страна, в законоустановения срок, срещу съдебен акт, който подлежи на инстанционен контрол, а разгледана по същество е неоснователна.

Въззивният съд, след обсъждане на събраните писмени и гласни доказателства, е приел за установена следната фактическата обстановка:

На 06.02.2022 г. в 16:46 ч. Р. Д. К. управлявал пътно превозно средство с ДК [рег.номер на МПС], влекач, марка „Скания“, модел „Р 420 ЛА“, собственост на „Кабран Транс“ ЕООД, в направление излизане от територията на Република България, на граничен контролно-пропускателен пункт Р. - Д. мост. Р. К. бил в трудовоправно отношение с „Кабран Транс“ ЕООД.

След извършена от контролните органи проверка било установено, че на 25.01.2022 г. в 14:00 ч. посоченото пътно превозно средство било засечено с контролно устройство с идентификатор № 10182 на път А-6, км 50+427, включен в обхвата на платената пътна мрежа, за който се събира такса за изминато разстояние /тол такса/, като не била заплатена дължимата за ППС пътна такса, съгласно чл. 10, ал. 1, т. 2 ЗП. За съответното обстоятелство бил генериран запис по чл. 167а, ал. 1-3 ЗП.

Съставен бил АУАН № ВГ06022022/4000/Р8- 62/06.02.2022 г. АУАН бил предявен и връчен на К., който го подписал, отразявайки, че ще депозира писмени възражения в тридневен срок. На 11.02.2022 г. в ТД Митница Р. постъпило възражение с вх. № 32-47160/11.02.2022 г.

Въз основа на съставения АУАН било издадено атакуваното наказателно постановление № ВГ06022022/4000/Р8-62/01.08.2022 г. за нарушение по чл. 179, ал. 3а ЗДвП., за което му наложил „глоба“ в размер на 1 800 лв.

За да постанови този резултат СРС приел, че жалбоподателят е санкциониран на основание разпоредбата на чл. 179, ал. 3а от ЗДвП, съгласно която водач, който управлява ППС от категорията по чл. 10 б, ал. 3 от ЗП по път, включен в обхвата на платената пътна мрежа, за което не са изпълнени съответните задължения за установяване на изминатото разстояние, съгласно изискванията на ЗП, за участъка от път, включен в обхвата на платената пътна мрежа, който е започнал да ползва, или няма закупена маршрутна карта за същата, съобразно категорията на ППС, се наказва с „глоба“ в размер на 1800 лв. Съдът е приел, че нито в АУАН, нито в издаденото въз основа на него НП е посочена нарушената материалноправна норма указваща съответстващото на санкционната разпоредба на чл. 179, ал. 3а от ЗДвП. задължение за водача, което е нарушено. Приел е, че нарушената материалноправна норма е задължителен реквизит от съдържанието на АУАН и НП, както и че описанието на нарушението не съответства на фактическия състав на нарушението по чл. 139, ал. 7

от ЗДвП., санкционирано с нормата на чл. 179, ал. 3а от ЗДвП. Изложил е мотиви, че при това липсата на посочване на съответните обстоятелства в АУАН и НП съществено нарушава правото на защита на санкционираното лице и възможността му да разбере какъв размер на таксата се твърди да не е заплатило, съответно как последният е бил определен.

Съдът е приел, че с това е накърнено правото на защита на лицето да научи за кое свое задължение е санкционирано, както и лишава съда от възможността за контрол за законосъобразност. Приел е, че е налице липса на задължителни за съставомерността на нарушението елементи, което представлява съществено процесуално нарушение и води до незаконосъобразност на издаденото наказателно постановление. Не на последно място, съдът е приел, че в хода на административнонаказателното производство не са събрани каквито и да било доказателства, установяващи че именно жалбоподателят е извършител на нарушение.

Решението на СРС е валидно, допустимо и правилно. Фактическата обстановка по делото е правилно установена при спазване принципите на чл. 13 и чл. 14 от НПК, във вр. с чл. 84 от ЗАНН. Събрани са писмени доказателства, относими към всички факти, включени в предмета на доказване. Изводите за осъществяването на правно релевантните факти са направени след обективно, всестранно и пълно обсъждане на приобщения доказателствен материал в неговата съвкупност. В решението е обективизирана извършената от съда дейност по оценка на доказателствата, като са посочени фактите, които са приети за установени и доказателствата за това. При пълн и всеобхватен анализ на събраните по делото доказателства СРС е достигнал до правни и фактически изводи, които изцяло се споделят от настоящия състав.

Административнонаказателната отговорност на лицето е ангажирана за това, че на 25.01.2022 г. в 14:00 ч., на път А-6, км 50+427, включен в обхвата на платената пътна мрежа, като за посоченото ППС не е заплатена, дължимата пътна такса, съгл. чл. 10, ал. 1 т. 2 от ЗП, за което му е наложено наказание по чл. 179, ал. 3а от ЗДП.

Следва да бъде допълнено, че безспорно с разпоредбата на чл. 139, ал. 7 от ЗДвП. е въведено в задължение на водачите на ППС от категорията по чл. 10б, ал. 3 от ЗП, преди движение по път, включен в обхвата на платената пътна мрежа, да закупят маршрутна карта за участъците от платената пътна мрежа, които ще ползват, или да изпълнят съответните задължения за установяване на изминатото разстояние и заплащане на дължимата такса по чл. 10, ал. 1, т. 2 от ЗП, освен когато тези задължения са изпълнени от трето лице. Съответно в чл. 179, ал. 3а от ЗДвП. е предвидена санкция за лицата, които управляват ППС, без да са изпълнили тези задължения. Съгласно чл. 179, ал. 3а от ЗДвП. (нова - ДВ, бр. 105 от 2018 г., в сила от 16.08.2019 г.) водач, който управлява пътно превозно средство от категорията по чл. 10б, ал. 3 от Закона за пътищата по път, включен в обхвата на платената пътна мрежа, за което не са изпълнени съответните задължения за установяване на изминатото разстояние, съгласно изискванията на Закона за пътищата, за участъка от път, включен в обхвата на платената пътна мрежа, който е започнал да ползва, или няма закупена маршрутна карта за същата, съобразно категорията на пътното превозно средство, се наказва с глоба в размер 1 800 лв.

Задължителен реквизит от съдържанието както на АУАН, така и на НП е нарушената материалноправна норма. Изискването на закона същата да бъде посочена има за цел да определи от една страна единството между нарушеното правило за поведение и твърдяното административно нарушение и от друга страна да обезпечи извършването

на контрол за законосъобразност. В процесният случай както в АУАН, така и в НП е посочена само санкционната норма на чл. 179, ал. 3а от ЗДвП, която е поместена в Глава седма „Административнонаказателна отговорност“ от ЗДвП. заедно с останалите санкционни норми по този закон. Според настоящия състав не могат да се възприемат изложените съображения от касатора, че нормата едновременно съдържа правило за поведение и санкция. Съответна на нея законова норма, установяваща правилата за поведение е именно императивната разпоредба на чл. 139, ал. 7 от ЗДвП. В този смисъл се налага извода, че в АУАН и в НП не е налице реквизит по чл. 42, ал. 1, т. 5, съответно на чл. 57, ал. 1, т. 6 от ЗАНН. Порокът е съществен, тъй като нарушава правото на защита на санкционирания субект, а също така възпрепятства възможността за извършване на контрол за законосъобразност от съда.

Неоснователно се твърди от касатора наличието на доказаност на авторството на нарушението. Съгласно посочената в АУАН и НП санкционна норма на чл. 179, ал. 3а от ЗДвП. субект на нарушението е водач, който управлява пътно превозно средство от категорията по чл. 10б, ал. 3 от ЗП по път, включен в обхвата на платената пътна мрежа, за което не са изпълнени съответните задължения за установяване на изминатото разстояние, съгласно изискванията на ЗП, за участъка от път, включен в обхвата на платената пътна мрежа, който е започнал да ползва, или няма закупена маршрутна карта за същата, съобразно категорията на пътното превозно средство. В случая не е спорно, че на 06.02.2022 г. в 16:46 ч. в направление излизане от територията на Република България, на граничен контролно-пропускателен пункт Р. - Д. мост, ответникът е управлявал описаното в АУАН и НП МПС, когато е спрял за проверка и е установено, че на 25.01.2022 г. в 14:00 ч. посоченото пътно превозно средство с ДК [рег.номер на МПС] било засечено с контролно устройство с идентификатор № 10182 на път А-6, км 50+427, включен в обхвата на платената пътна мрежа, без да е била заплатена дължимата пътна такса, съгласно чл. 10, ал. 1, т. 2 от Закона за пътищата. Обстоятелството, че ответникът по касация е спрял на излизане от територията на страната с описания в АУАН и НП товарен автомобил на 06.02.2022 г. не означава, че именно той е извършил твърдяното нарушение на 25.01.2022 г. Липсват данни на 25.01.2022 г. товарният автомобил да е спиран за проверка от контролните органи на АПИ или установяването по друг начин на водача на автомобила на тази дата. Наказващият орган, чиято е доказателствената тежест, не е ангажирал категорични доказателства, установяващи по несъмнен начин, че именно ответникът е управлявал ППС на описаната дата. Обстоятелството, че пред актосъставителя на последваща датата на извършване на нарушението ответникът не е оспорил твърдението, че е управлявал ППС на 25.01.2022 г. е недостатъчно да бъде установено авторството на извършеното на тази дата нарушение. Излагането на конкретни писмени възражения в акта, съответно възможността за депозирането им в последващ момент, е проявление на правото на защита на лицето и отсъствието им само по себе си не налага извод за доказаност на авторството на деянието.

Следва да се посочи, че характерът на производството изисква именно наказващият орган да докаже по несъмнен начин, че са налице предпоставките за ангажиране на отговорността на конкретно лице за реализирано от него нарушение. По преписката изобщо не се съдържат доказателства да е спазена процедурата по установяване на лицето, което в действителност е управлявало процесното МПС на посочената дата. Недоказаността на извършителя на административното нарушение води до незаконосъобразност на НП.

Горното прави наказателното постановление незаконосъобразно поради издаването му при допуснато съществено нарушение на административно производствените правила и противоречието му с материалния закон.

С оглед изложеното решението на СРС се явява правилно, като при постановяването му не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, а материалния закон е приложен правилно. Не са налице касационни основания по смисъла на чл. 348, ал. 1 НПК, вр. чл. 63в ЗАНН.

С оглед изхода на спора и своевременно направеното искане от страна на ответника, съдът следва да присъди разноси за адвокатско възнаграждение в претендирания размер на 576 лв., съобразно представения списък по чл. 80 от ГПК и доказателствата за извършено плащане.

Водим от горното и на основание чл. 221, ал. 2, предл. второ от АПК и чл. 222, ал. 1 от АПК във връзка с чл. 63в от ЗАНН, Административен съд София-град, I-ви касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 1472 от 29.03.2023 г., постановено по НАХД № 13574 по описа за 2022 г. на Софийски районен съд (СРС), НО, 95-ти състав.

ОСЪЖДА Агенция „Пътна Инфраструктура“ - [населено място], представлявана от Председателя на Управителния съвет И. И. да заплати на Р. Д. К., ЕГН: [ЕГН] разноси за адвокатско възнаграждение в размер на 576 /петстотин седемдесет и шест/ лева.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.